

[Erik Eriksen.]

så meget som for en menneskealder siden. Vi ønsker strømmen vendt.

Socialdemokratiske og radikale planøkonomer er desuden utilfredse med, at vi ikke har tilstrækkelig tillid til, at staten gennem sin finanspolitik kan beherske konjunkturerne. Jeg går vist ikke for vidt, når jeg siger, at statens indflydelse i stedet for at udjævne konjunkturerne har givet os en meget beskednen andel i Vesteuropas højkonjunktur og har lagt et stadigt inflationspres på vor økonomi. Departementschef Einar Cohn fremkom forleden med nogle udtalelser til Berlingske Tidende, nogle udtalelser, som af flere grunde vil blive erindret. Departementschefen sagde — jeg beder om tilladelse til et kort citat — at der efter hans formening

„ingen sandsynlighed er for, at den offentlige finanspolitik har haft mere end en ganske ubetragtelig, om overhovedet nogen andel i fremkomsten af den nuværende valutabeholdning.“

Det er klart, at vi kan ikke vide noget derom. Vi er i dette forhold henvist til et skøn. Men anlægger vi liberale, saglige og politiske synspunkter, ser på udviklingen, dens konsekvenser og den investeringstrang, alle dele af erhvervslivet står over for, har vi altså som vor opfattelse måttet fastslå, at vi ønsker finanspolitikens rolle formindsket og pengepolitikens og de selvregulerende kræfters rolle forøget. Der tales om, at renteforhøjelse skaber arbejdsløshed. Men glemmer de herrer kritikere, at alle de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som vi kender så godt, også skabte arbejdsløshed og produktionsnedgang?

Endnu en anke mod oppositionens fællesudtalelse er, at pengene til den foreslåede skattelettelse ikke skulle være til stede. Hvis det ikke i løbet af de næste måneder lykkes regeringen og dens partier at finde på nye statsudgifter, kan vi regne med, at statens overskud i dette finansår vil overstige 1 milliard kr., og i næste finansår vil overskuddet blive endnu større. Jeg finder også grund til at fremhæve, at efter oppositionens oplæg vil der kun ske det, at overskuddet ikke bliver større, end den højtærede finansminister har skønnet for indeværende år. Der er således ingen tvivl om, at pengene er til stede. Jeg kan da også

minde om, at den radikale gruppeformand, det ærede medlem hr. Aage Fogh, på det sidste har talt om nedsættelse af den direkte beskatning med 300-400 mill. kr. Han foreslår med andre ord nøjagtig den samme formindskelse af statsindtægterne som oppositionen. Til gengæld, og det finder jeg principielt forkert, taler det ærede medlem overhovedet ikke om besparelser. Vi andre har ikke, siger den højtærede finansminister, jeg synes noget overlegent, søgt råd hos den økonomiske sagkundskab. Må jeg spørge: det har den radikale gruppeformand vel så? Det ærede medlem ryster på hovedet. Det klæder det ærede medlem i denne forbindelse. Ville det ikke have været nok så rimeligt, om finansministeren havde indskrænket sig til at sige, at vi, altså oppositionen, ikke havde søgt råd hos planøkonomerne. Så havde den højtærede minister nemlig haft ret.

Jeg har også et par bemærkninger at gøre til den højtærede økonomiminister — jeg havde nær sagt min hårdt prøvede, men aldrig glemte ven. Den højtærede minister har med vanlig skolemesteroptræden betegnet venstres og det konservative folkepartis forslag som uansvarligt. Hvad må den højtærede radikale minister så ikke tænke om sin gruppeformand, det ærede medlem hr. Aage Fogh, der foreslår det samme nettobeløb til borgernes fri rådighed? Men det gælder måske her som andetsteds, at den højtærede minister, når han selvbestaltet optræder som moralens vogter, kun vogter på venstre og det konservative folkeparti. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det er dér, der er brug for det!). Jeg ved godt, at den højtærede minister på visse områder er en beskednen mand, men når nu hans egen gruppeformand nærmer sig det, vi andre foreslår, så spørger jeg direkte: er der så ikke brug for det, hr. minister? (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det ærede medlem misforstår det hele!). Den højtærede minister siger, at jeg misforstår det hele. Det vil fremgå af Folketingstidende. Den højtærede minister vil ikke svare på dette direkte spørgsmål. I det hele taget er den højtærede minister blevet påfaldende tavs det sidste år.

Vi er fuldt ud klar over, at vore forslag indebærer et brud med megen vanetænkning. Det er lykkedes socialdemokratiet at få